

criminatione ten opzichte van de andere werknemers zou inhouden;

Overwegende dat het faillissementsvonnis een rechterlijke beslissing is die in de regel de stopzetting van elke handelsactiviteit oplegt met gevolg dat de curator de arbeidsovereenkomsten moet beëindigen;

Dat weliswaar in bijzondere omstandigheden, zoals die bepaald bij artikel 475 van de te dezen toepasselijke versie van de Faillissementswet, de handelsverrichtingen toch tijdelijk kunnen worden voortgezet; dat die uitzonderingsregel evenwel aan het faillissementsvonnis zijn wezenlijke aard van rechterlijke beslissing die de stopzetting van de handelsactiviteiten oplegt, niet ontnemt;

Dat uit het faillissementsvonnis volgt, eensdeels, dat de economische reden tot het ontslaan van alle werknemers, ook van de beschermde werknemers, vaststaat, en, anderdeels, dat het ontslag door de curator van alle werknemers ten gevolge van het faillissement, hetzij onmiddellijk na het faillissement, hetzij geleidelijk aan naar gelang van de vereisten van de vereffening, in de regel niet discriminatoir is;

Dat de omstandigheid dat de vereffening van het faillissement het noodzakelijk maakt dat bepaalde werknemers nog in dienst worden gehouden dienvolgens niet impliceert dat de erkenning van de technische of economische reden nog aan het paritair comité moet gevraagd worden vooraleer tot ontslag van de beschermde werknemer te kunnen overgaan;

Dat dit geldt, onverminderd het recht van de beschermde werknemer om tegen zijn ontslag op te komen indien de curator hierbij discriminerend zou optreden;

Overwegende dat de appèlrechtters op grond van de voorafmelde in de plaats gestelde redenen, vermochten te oordelen dat de curators op grond van het faillissementsvonnis van

8 januari 1997 en ongeacht het tijdstip waarop de werknemers in het kader van de vereffening van het faillissement werden ontslagen, niet meer verplicht waren het paritair comité te raadplegen vooraleer eiser te ontslaan;

Dat het subonderdeel niet ontvankelijk is;

1.2. Eerste subonderdeel

Overwegende dat, gelet op het antwoord op het tweede subonderdeel, het feit dat na het faillissementsvonnis de handelsactiviteiten met machtiging van de rechtbank van koophandel werden voortgezet tot 30 april 1997 en de werknemers op verschillende tijdstippen werden ontslagen, geen belang meer vertoont;

Dat het subonderdeel niet ontvankelijk is;

2. Eerste onderdeel

Overwegende dat, gelet op het antwoord op het tweede subonderdeel van het tweede onderdeel, het al of niet betwist zijn van de beëindiging van al de arbeidsovereenkomsten op de vergadering van 8 januari 1997 of een al dan niet tegenstrijdige motivering daaromtrent, geen belang meer vertoont;

Dat het onderdeel niet ontvankelijk is;

Om die redenen,

Het hof,

Verwerpt het cassatieberoep;

Veroordeelt eiser in de kosten.

(...)

Noot

Het arrest gaat verder in het spoor van de voorgaande arresten van 22 februari 1999 (*T.B.H.* 2000, 50, noot R.P.) en 25 juni 2001 en sluit aan bij de voorkeuruitlegging gegeven

door het Arbitragehof op 28 maart 2002 (*B.S.* 2002, 24357, *J.L.M.B.* 2002, 801).

Note

La cour suit et prolonge la voie tracée dans les arrêts du 22 février 1999 et 25 juin 2001. La Cour d'arbitrage avait

par un arrêt du 28 mars 2002 suivi l'enseignement de la Cour de cassation (*J.L.M.B.* 2002, p. 801).